

■ Mette de Fine Licht skriver sin bog hjemme i sine forældres have. Her er den lugt og lyd, som kan få hende til at mindes teenagetiden og den omvæltning det gav, pludselig at være meget syg.

Med blok og pen og to krykker

■ Mette de Fine Licht, journalist og forfatter, beskriver i selvbiografisk bog sygdommen, der gjorde hende stærkere psykisk

Faaborg: For syv år siden var hun skaldet, grim og lignede med sine manglende vipper og bryn og sit fregnede ansigt en underlig fisk.

I dag er det alene et ar på benet, der afslører, at smilende, smukke, entusiastiske og arbejdsivrige Mette har været gennem et to-årigt sygdomsforløb.

Kræftsygdommen, som betød, at Mettes knogle i højre ben i dag er en metalprotese, har dog haft andre konse-

kvenser. Psykisk er hun styrket. Hun véd, hvad hun vil og spilder ikke tiden. Hun er målrettet og forfølger sine drømme med en stædighed og et engagement, som til dels er betinget af det, hun har været igennem.

Kun korte gåture

Fysisk kan den sportsglade pige dog ikke længere som før dyrke ridning, basket ball, skisport, løb, cykling. Faktisk er hendes gådistance i alt pr.

dag maksimalt to kilometer.

Så en tur i Føtex er dagsrationen. Og det vil være direkte uforsvarligt at overskride grænsen, for protesen slides dagligt, og hvert skridt er bogstaveligt et skridt nærmere re-operationen, som Mette de Fine Licht mindes med berettiget gru.

Men med blok og pen og to krykker er hun parat til at indtage verden. Eller rettere - det gør hun allerede. En gang om måneden rejser hun ud for at levere sine rejserapporter til danske medier. Hun skriver bøger - som beretningen om Peter Krogh Kristensen, mønsterbryderen fra Mors, der trods alle odds har taget kampen op mod et socialt system, hvor han ellers har været dømt til at være barnegidsel.

Men når Mette, der for fire år siden flyttede til København, er tilbage i barndomshjemmet i et par uger for i fred og ro at skrive, er det hendes egen historie, hun ønsker at fortælle. Målgruppen er andre tidligere patienter og deres pårørende og andre med særlig interesse for, hvordan man når styrket ud af et rædselsscenario, som Mette selv beskriver som en rigtig dårlig film.

Når bogen udkommer på hendes fødselsdag 10. november, er det planen, at hun

tager ud også og holder foredrag.

Aldrig offer

Mettes sygdom startede med ondt i benet. Hun var 15 år og havde netop været ude at ride. Derfor troede hun, at hun havde udsat benet for et forkert vrid. Lægen sagde vokseværk.

Men da smerterne bare blev værre og værre gennem hele det følgende år, endte hun hos speciallæger, der gav diagnosen kræft.

- Da min far fortalte mig det, troede jeg helt oprigtigt, at han afsagde min dødsdom. Jeg var da seksten år og det eneste, jeg kendte til kræft, var min morfar, som var død af det. Blandt andet den frygt vil Mette de Fine Licht gerne være med til at fjerne.

- Mit råd og den inspiration, jeg gerne vil give videre, er, at du bliver nødt til at tænke positivt og ALDRIG sætte dig selv i offerrollen. Jeg vidste, hvad jeg ville, og den drøm har jeg målrettet fulgt, siger Mette, der med en fraværsporcet på over 80 fik sin studentereksamen med et af de højeste snit og nu har indfriet sit barndomsønske om at blive forfatter.

Af Iben Friis Jensen
Foto: Jørgen Outzen
ibfj@faa.dk, jooou@faa.dk

Den skaldede teenager

Faaborg: Da Mette de Fine Licht startede på den kemoterapi, som hun skulle gennemgå et halvt år inden operationen og et halvt år efter operationen, mærkede hun for første gang, at hun rent faktisk var syg. Meget syg.

Behandlingen betød, at Mette kun fungerede som menneske hver tredje uge. Hun tabte øjeblikkelig hår, øjenvipper og øjenbryn. Kunne ikke spise, men bare brække sig.

Det værste var håret. Gennem det år, hun fik kemoterapi, brugte hun en vellignende paryk, og hun løj selv over for sine bedste venner om hårets egentlige status.

- Jeg ville bare være normal. Have et normalt liv, hvor de største bekymringer var, om man skulle tage en rød eller en blå trøje på og hvem man nu skulle kysse næste weekend. Og håret var vigtigt for at føle sig som den gamle, glade Mette - og ikke den syge Mette, som jeg ikke ville identificeres med.

Mette undgik sit eget spejlbillede af frygt for sandheden. Så når hun i disse dage skriver sin bog, er det også som en slags terapi, fordi hun aldrig rigtig fik bearbejdet sit forløb.